

Arkona

Rugia

Subica
libek

STANISŁAW KUZNIA

Roman Dmowski mówi :...

Idea Chrobrego, to obrona granic Polski na Zachodzie, walka o nasze stanowisko na Bałtyku, wreszcie związek z innymi ludami sławiańskimi, zagrożonymi przez wspólnego wroga.

W naszym położeniu możemy istnieć jako wielkie państwo, jedynie wtedy, gdy będzie nami rządziła idea wielkiego króla, gdy będziemy wykonywali testament Chrobrego.

Ten testament to wielka myśl państwowa, obejmująca zagadnienie całego naszego polskiego bytu, ale nie tylko myśl, lecz czyn wyteżony, czujność nie zasypiająca, energia niespożyta, wyrażająca się w codziennych wysiłkach.

Idea Chrobrego to nie jest pojęcie narodowego i państwowego bytu, jako „spoczynku na łonie Ojczyzny”; to idea niezmordowanego czynu, nieustannego wysiłku, to idea wreszcie sięgania daleko okiem i myślą, zataczania szerokiego kręgu swymi wpływami.

...bo, jak przed laty tysiącem, tak dzisiaj na tej równi — nie polskiej, przez którą idą potężne wichry od wschodu i zachodu, nie ma miejsca na zaciszne życie bez troski, na naród leniwy i ospały. Zatem naród dzielny, czujny i wytrwały, zdolny do nieustannego wysiłku — ma tu wszelkie warunki przyrządzone do stania się wielkim i potężnym i do zajęcia — ciałego z pierwszych miejsc w pracy cywilizacyjnej.

DO BARDZO OBECNIE NIEZADOWOLONYCH

Pamiętam was od dziecka. Dzieckiem byłem z wami,
Gdy po modłach żałobnych w mrokach zimnej kruchty,
Szliśmy grób Eligiusza obsypać kwiatami:
Wy, dostojni, i malec pod skrzydłami kuchty.

Pamiętam moich ciotek pełne smutku brednie,
Że to pisarz „niesmaczny”, że za wiele „tego”,
Że ostentnie już pisał cukierniecznie ...
... tego dnia był w Warszawie pogrzeb Żeromskiego.

Puściliście na Niego ogień Grubych stu Bert,
Więdnącym w pluszach ciotkom sypiąc argumenty,
Ksiądz biskup go potępił i sam Karol Hubert
Wściekli, że wśród świętoszków był prawdziwy święty.

Nie było między wami Cezarych Baryków,
Gdy posłusznie szły w życie synów waszych hufce:
Pokolenie tragiczne, młodzieńcze wsteczników,
Z kastetami w kieszeni i nicością w głowce.

Tak synkowie wam rośli bojowo i wzniośle,
Na Żydach ćwicząc wzory hitlerowskiej nocy,
Klaskaliście, gdy wasze ośle latorośle
Na Zanolziu wbijały nóż w sąsiedzkie plecy.

Rychło zapomnieliście o historii gniewie,
Dumni ze swojej nowej, mocarstwowej linii,
Kiedy pośród narodów zdumionych w Genewie
Polska pierwsza uznawa podbój Abisynii.

Potem Polskę podbito. Pewnie, rzecz ponura,
Gdy Niemcy na nas kładli swą morderczą łapę ...
Lecz mówiliście o nich „to jednak kultura!”,
Gdy z łaski w was cisnęli żydowskim ochłapem.

Dziś niby nad posadką każdy z was się gryzie,
Lecz siedząc po kawiarniach - bezrobotnych klasa -
Marzycie o bezpłatnej do Londynu wizie:
„Za Anglo-Sasa jedz, pij - i popuszczaj pasa!”

Gdy dziś chcecie mnie wplątać w nową waszą bajkę,
Gdy niejeden z was jakąś wspólnotą mnie nami -
Odpowiadam: w tę stronę albo w tamtą pójde
Może z tym, może z owym ...

Z diabłem, lecz nie z wami!

Powyższy wiersz napisał najwybitniejszy satyryk polski i mistrz
kłamburu, Janusz Minkiewicz dla, wychodzącej w Paryżu, „Gazety Polskiej”.

Ze zbiorowego wysiłku naszych młodych serc i naszych młodych dusz zrodził się mit polski. Z tyłu wiekowej żydo-powszechnej narcozy zbudził się instynkt świadomego swych dziejowych przeznaczeń Narodu.

Zrodzeni w atmosferze małości duchowej, w uswieconym kregu niezmiennych "odwiecznych prawd", które zawsze brzmiały nam w uszach fałszywie i które kładły chłód obcości na nasze serca - w mece obracaliśmy oczy ku ucieśnionej wizji nowego Polskiego Jutra. Odrzucając precz obraz upiornej, polskiej rzeczywistości, wyglądaliśmy jutra tetniącego rytmem wyteżonej twórczości, zawierającego w sobie znamiona niewatpliwej wielkości.

Zrodziły nas - Głód Wielkości i Wola Twórczego Życia. Domagają się one, aby każda nawet najbardziej prosta czynność codzienna, powiązać z najwyższymi idealami i celami twórczego Narodu.

Stoimy wobec ogromu zadań, które wielkością swoją zamieniają wszystko co kiedykolwiek było wielkim.

Tymczasem żyjemy otoczeni bagnem chlupocącego, gdzie noga stąpnąć, kółtunstwa! Jest ono zjawieizowane fizycznie i duchowo, przezarte do glebi bakcylami judejskiej zarazy, przesiaknięte nawskros idealami splodzonymi na eksport nad Jordanem i przeffanowanymi na naszą glebę. Stamtąd pochodzi pogarda i niechęć do pracy będącej karą za grzech pierworodny, klientowska postawa oparta na dojutrkowaniu i idealach "ojczenaszowych", oraz nabożny gorzkozalizm, zginający na kolana potomków dumnych Lechitów.

Lecz mało, że zdajemy sobie sprawę z ohydy nikczemnego upodlenia staczającego dumnych Sławów do roli bezwolnych Bydlat. Z faktu tego, musimy także umieć wyciągnąć konsekwencje: oznaczyć dystans jaki dzieli nas od rzeźniców duchowych, miana człowieka nie godnych. Niejednego z nas, być może, łączy jeszcze z nimi jakieś nici. Przecinać je! Zrywać bezlitosnie! Niech nikt i nic z naszej heroicznej drogi, nie ściągają nas w dół.

Miedzy nami a kółtunstwem leży przepaść niezleżbiona. Stanowimy najzupełniej różne i duchowo obce sobie światy. Przepaść dzielącą nas świadomie pogłębiać i poszerzać powinniśmy, uważając pilnie, aby nigdy przez nią nie zostały przerzucone żadne kładki ani mosty.

Ich świat nacechowany jest kontemplacją i kwietyzmem, które uciszają wszelkie ludzkie i twórcze popędy, upadabniając życie milionów istnień ludzkich, do bezszelstnego krazenia kropel w zamkniętej kuli. Jest to świat polskich bezdziejów. Nie zastygajmy w liryce trawienia ani w dziwach kontemplacji, nie odgradzajmy się płonąca gromnica od potęgi szalejących żywiołów, ani nie usuwajmy się od życia i jego zadań w zacisze izolacji. Dla zrealizowania idealów judeo-powszechnych zbiorowość jest niepotrzebna. Można je z powodzeniem osiągnąć w pustelni, obozie koncentracyjnym lub na jakimś przyzwoitym odludziu. Nasze ideały realizować będziemy przez aktywne włączenie się w rytm życia i przez uutorowanie mu właściwego łożyska - stąd zdobywcze, radosze wyjście z życia naprzeciw.

Nasza postawa nakazuje traktować wszystko otaczające nas jako materiał, jako tworzywo. Tylko to, co dzięki postawie heroicznej wyrwane zostało ze ścian żywiołów, wzmacnia nasze ramie, wzbogacając je o nowe narzędzia skutecznego działania, pozwalające na obiektywizację idei. Dopiero zobiektywizowana idea wnosi nowe wartości stanowiące dorobek kulturalny i cywilizacyjny.

Postawa nasza wyrasta z woli dokonania zasadniczych przemian w świecie nas otaczającym, tak, aby naszemu życiu nadać znamiona wielkości, a najprostsze zabiegi codziennego, bezimiennego trudu mas Narodu, nacechować radością istnienia. Wówczas to, szan-

ry trud milionowych rzesz posiadzie swoj najwyzszy, w idealach ogolnych uswiecony sens.

Wiemy, ze jest nas jeszcze niewielu, lecz pracowac bedziemy nad realizacja naszej idei i nad problemem stworzenia nowego typu Polaka, ktorego trzeba wychowac.

Urzeczywistni nasze idee dopiero nowy typ czlowieka, lecz droge dla niego musi uTOROWAC przemiana duchowa i rewolucja w dziedzinie swiatopogladowej. Dopiero wtedy, miedzy nowa wizja a zespołem martwych kol rzeczywistosci polskiej, mozna bedzie przerzucic pas transmisyjny, ktory uruchomi calose.

Przede wszystkim wiec praca nad rozszerzeniem naszych baz intelektualnych sprowadza sie do pracy nad samym soba. Musimy najpierw dorosc do roli godnych prkursorow naszej idei. Kazdy z nas, musi byc najpierw kowalem wlasnej postawy, ktorej ksztaltowanie odbywa sie musi w zupelnym odosobnieniu od atmosfery koltunskiej. Dlatego zdala i w odosobnieniu kuc musimy orez naszej idei i hartowac wlasna postawe.

Milosc, wspolpraca i zgoda musza panowac w naszym kolisku, gdyz zycie nasze ma byc zalazkiem i wzorcem nowego ladu i nowego typu czlowieka. Dlatego wewnetrzna i zewnetrzna dyscyplina musi cechowac kazdego z nas.

Kazdy nasz dzien, a niema dzis dla nas niedziel ani swiat musi byc poswiecony bez reszty pracy dla ukochanej idei. Wypelniac ona musi calkowicie duchowosc kazdego z nas. Kazdy dzien konczyc musimy zadaniem sobie pytania: co uczynilem dzis dla realizacji ukochanej idei.

Zadania na dzis - to wspolpraca w dziedzinie nauki, poglebianie i rozpracowywanie zasad naszej teorii, nieustanna robota nad rozbudowa i ksztaltowaniem swego swiatopoglada, najszczerwsze pomaganie jeden drugiemu, pelna wspolnota mienia duchowego i materialnego, karnosc i posluszenstwo oraz niewyrozumialosc wobec samych siebie.

Jest czas najwyzszy, aby zerwac slomianego chochola judeo-powszechnych tresci spowijajacych nasza polska rzeczywistosc.

W pracy naszej o jednym tylko nie wolno nam zapomniec: ze mianowicie stajemy do walki w perfidnym i wyrafinowanym wrogu. Ma on do dyspozycji stare, ale o wyprobowanej skuteczznosci, srodki walki. Wyprobowal je wielokrotnie i z powodzeniem w ciagu dwudziestu blisko stuleci. Wrog ten przystroil sie w narodowe szatki i nazwal sie polskoscia i nacjonalizmem. Wiadomo, ze tam gdzie on nacjonalizmem sie nazwal, dla prawdziwego nacjonalizmu miejsca nie ma. W tych warunkach, kazdy kto wystapi do walki o prawdziwy nacjonalizm uzyska nazwe ukrytego faszysty, zamaskowanego bolszewika, zaprzyncy kalajacego wlasne gniazdo, neopoganina, nie-Polaka, gdyz tresci judeo-powszechnych z polskoscia utozsamic nie chce.

Walka ktora nas czeka, nie bedzie ani latwa ani krotka. Byc moze, w walce tej przyjdzie niejednemu z nas pasc. Lecz przeciez szczescie najwyzsze lezy w fanatycznej i bezkompromisowej walce dla realizacji idei - Tworczego Narodu.

Kto padnie w walce: Sława Mu!

Kto przetrwa - szczescie najwyzsze, wysnione staniesz sie jego udzialem.

A szczescie trzeba zdobywac w nieutrudzonym wysilku: stale i wciaz!

Book K. 5-6

oraz spiewaniu piesni na ich czesc).

Dzis jest znow jak co roku Radonica. Milionowa hekatomba, jaka zlozylismy w tej wojnie w walce o wolnosc i niepodleglosc, nie moze pojsc na marne. Z gruzow powstac musi na nowo tryumfujace polskie zycie, ktorego zadania tym wieksze sa, ze bedziemy w Europie najbardziej na zachod wysunietym panstwem slawskim, promieniujacym swoja kultura na Europe zachodnia. O realizacje idealow lechickich walczą od lat zespolo polskie po obu stronach Oceanu, a dzis po obu stronach "zelaznej kurtyny".

Slawa wszystkim Lechitom, ktorzy polegli kiedykolwiek i gdziekolwiek na polu walki. o lepsze jutro Narodu. Jesteśmy z nimi myslami a z czynow ich i zycia czerpac bedziemy natchnienie i sily do tej pracy, ktora nas oczekuje.

Stanisław Kończyc.

"Teoria i praktyka"

Religia jako fundamentalne ogniwo ideologii grupy.

Zanim przystapimy do zanalizowania roli religii w ramach ideologii grupy musimy uzgodnic, co pod tym pojeciem rozumiec nalezy. Jezyk codzienny tak roi sie od stereotypow, ze niepodobna rozpoczac jakichkolwiek rozważan bez ustalenia istotnej tresci pojeciowej terminow, jakimi sie poslugujemy.

Religia jest kazdy zorganizowany system odpowiedzi na pytanie: jaki jest cel zycia czlowieka na ziemi? Na religie skladaja sie dwa aspekty:

1. tresci ideowe (doktryna religijna z przynalaznym bagazem pojeciowym i dogmatycznym)
2. tresci wierzeniowe (objekty kultu, budynki, stroje personelu koscielnego, sprzety koscielne, choragwie, akcesoria obrzadowe itp.).

Tresci wierzeniowe powstaja zawsze znacznie pozniej, przy czym nie kazdy system religijny musi posiadac swoje przedluzenie w dziedzinie wierzeniowej. Aspekt wierzeniowy zaistniec moze, ale nie musi. Fakt ten malo jest znany wiekszosci ludzi, to tez niewielu rozumie, ze mozna byc czlowiekiem gleboko religijnym ale niewierzacym.

Religie takie jak islam, konfucjonizm, braminizm, judaizm, neojudaizm czyli chrzescijanstwo tworza wlasnie takie systemy wierzeniowe, ktore narzucaja jednostce juz od kolebki szereg mniej lub wiecej skomplikowanych przepisow wedlug ktorych postepujac osiagnie ona szczescie wieczne, ktore rozpoczyna sie dokladnie po smierci.

Zycie czlowieka na ziemi traktuja te systemy jako pobyt czasowy na tym padole a wiec jako "malum neccesarum", wobec czego zalecaja one nie przywiazrywac do niego zbyt wiele wagi.

Wszystkie te systemy religijne mialy charakter indywidualny, czyli regulowaly tylko stosunek do absolutu czlowieka jako jednostki (tak, iz z bostwem mozna bylo zawierac "pacta conventa" & arka przymierza). Znajomosc przewagi czynnikow wegetacyjnych nad heroicznymi, w zyciu czlowieka, byla fundamentem dla tych wszystkich systemow religijnych. Wystarczalo wiec tylko odpowiednio do nich zaapelowac, aby uzyskac pozadany skutek. To tez religie te nie stworzily nigdzie swiatopogladu, to jest planu akcji dziejowej jakiegos narodu, o charakterze tworczym i zdobywczym.

Celem przystosowania sie do nikłej wyobrazni ludow aryjskich (zyjacych w surowych warunkach klimatycznych), dorobily dla nich skomplikowany system wierzeniowy z postaciami swietych, obrazami, przedmiotami kultu, akcesoriami itp. Wykszaltcily, z czasem dopiero, kolejne ogniwa ideowe stwarzajac surogat

swiatopoglada, a to w tym celu aby objac totalnie jednostke wraz z wszystkimi jej dazzeniami, dokonujac kontroli nad najskrytszymi nawet drgnieniami jej serca.

U podstaw zarowno buddyzmu, konfucjonizmu, braminizmu, judaizmu jak i neojudaizmu czyli chrzescijanstwa, tkwia wspolne wspolne idealy zakorzenione w wegetacyjnych sklonnosciami natury ludzkiej. Roznice zewnetrzne sa tylko pozorne i sa rezultatem przy-stosowywania sie do roznej mentalnosci roznych ludow. Pierwiastki sa jednak identyczne: u podstaw wszystkich tych systemow wy-roslych z wegetacji, lezy:

1. Wiara w istnienie wymaginowanego przedluzenia zycia ludzkiego poza grob, czyli tak czy inaczej pojetej duszy niesmiertelnej.
2. przekonanie o znikomej wartosci zycia ziemskiego wobec per-spektyw wiekuistosci.
3. wyrzeczenie sie wszelkich dynamicznych i tworczych instynktow natury ludzkiej, i potepienie ich jako grzechu.
4. uciszenie wszelkich namietnosci i porywow.
5. podniesienie do odnosci cnot, wegetacyjnych cech ludzkich; cierpliwosci, cichej pokory, i prostactwa duchowego i umyslownego. Do perfekcji system ten wycezylowany zostal w ramach wy-produkowanego przez Hebrajow na eksport systemu neojudaistycznego.

Chrzescijanstwo jest zorganizowanym systemem pojeciowym, majacym na celu degradacje kazdej wielkosci, jaka wylonilaby sie z obszaru bazdziejow. Chrzescijanstwo wzepia sie w owczesne w odniwa tego tworczego swiatopoglada, najchetniej przez wtykanie draga w kola toczacego sie wozu dziejow.

Wszystko, co zlozylo sie na wspanialy rozwoj kultury i cywilizacji wspolczesnej, powstalo w mace wielowiekowej, tragicznej walki z rozczeniami neojudaizmu do wszechwladzy i nadwladzy.

Pismo sw. zawiera przeciez wszystko co czlowiek moze i powinien wiedziec, wiedza tedy, nie jest niezbedna do zbawienia. Nic wiec dziwnego, ze wielkim odkryciom, koncepcjom i ideom tworczym, towarzyszyly klątwy rzucane z wysokosci papieskiego stolca, zas bezecnych smialkow poddawano suchej destylacji na stosie - ad maiorem Dei gloriam. Tak zginal Giordano Bruno, zas genialny astronom toranski Mikolaj Kopernik, uniknal tegoz samego losu tylko dzieki temu, ze pospiesznie.....umarl.

Tym niemniej ks. Zelazowski w dziele "Istota Katolicyzmu" (str. 37) ma smialosc twierdzic, ze "katolicyzm bynajmniej nie przeszkadza w rozwoju nauki - bo stara sie ja tylko, uswiecić". Druga czesc tego zdania tlomaczy nam wszystko. Zaczajony w przeslachs wielkosci antymit dziejow zawsze czynial na momenty katastrof dziejowych. Kiedy walily sie w gruzy tworcze mity, w owczes w spersonalizowanych spoleczenstwach, zatomizowanych na pojedyncze jednostki, zmuzonych wysilkiem lub wojna, znajdowal gotowe dla siebie ofiary i ewiecil zniwo prawdziwe. Nie kiwnawszy palcem w dziele tworzenia wartosci, przychodzil do gotowego, z taca i kropidlem, aby "uswiecac" to, co zostalo zdobyte krwawym wysilkiem i mozolnym trudem innych.

Zyci funkcyjariuzese miedzynarodowego związku religijnego z siedziba w Rzymie, uzywaja dzie bardzo chetnie samochodow, samolotow, lokomotyw i radia, ktore kilkadziesiat lat przed tym uruczyscie wyklinali, jako wynalazki diabelskie, sciagajace piory, ruby lub roznoszace pozary. Jest to problem "koleczyka w nosie" lub "orderu przy chyalacie", czyli problem przywlaszczonego do robku cywilizacyjnego, w stwarzaniu ktorego nie bralo sie zadnego udzialu.

Nic wiec dziwnego, ze prace (pojmwana jako grzech pierworodny) uwaza sie za zlo konieczne, zas pobyt doczesny na zie-

ni, za przymusowa dole, która znosić należy z jak największą pokorą i rezygnacją.

Slawianie (a wraz z nimi Polacy), egzystujący w Europie od trzynastu stuleci przed przyjęciem chrześcijaństwa przez Polskę, wykształcili w tym okresie własny, wysoki system kulturalny i cywilizacyjny.

Dowodem wysokiego poziomu tego systemu była potęga Związku Welecko-Lutyckiego organizująca, egzystująca aż do IX wieku, Imperium Slawskie, o jednolitej strukturze kulturalnej, politycznej i gospodarczej. Kultura zwana lechicka stała na wysokim poziomie, stwarzając również wielki dorobek cywilizacyjny. Organizacja oparta była na związkach krwi i ziemi, na prawie wspólnoty kulturalnej i materialnej Zadrug. Uległa całkowitemu niemal zniszczeniu w rezultacie trwających przez sześć stuleci ciężkich i krwawych zmagania, jakie toczyło poganstwo slawskie z neojudaizmem.

W Polsce ostatnia zbrojna walka mocy slawskich z antymitem dziejów zakończona została przegrana bitwa pod Grotnikami w 1439 roku. Bitwa ta była właściwie krucjata chrześcijańskiej Europy przeciw ostatnim następcom ginącej slawianszczyzny.

Wiek XVI był wiekiem przelomowym. To też błędne jest twierdzenie, że można być religijnym, wierzącym katolikiem a jednocześnie Polakiem. Stosowanie w praktyce zasady "oddajcie co cesarskie cesarzowi, a co boskie bogu" jest zawsze okradaniem drugiej strony o 50%.

Czy można mówić poważnie o potężnym, mocarstwowym państwie ~~tam~~ gdy jego obywatele wyznają zasadę: "jeśli uderza cię w jeden policzek - nadstaw drugi"? "Kto mieczem wojuje od miecza ginie" lub "odpuszczajmy winy naszym winowajcom"? Postawa katolika jest nacechowana kompromisem między chęcią ucieczki od życia (celem jak najszybszego osiągnięcia zbawienia) a smutną koniecznością pobytu na tym padole lez i placu (ponieważ samobójstwo jest zabronione).

Chęć budowania pozytywnych wartości charakteru narodowego w oparciu o ideały tego rodzaju przypomina wysiłki podskoczenia w górę wraz z krzesłem, na którym się stoi. W rezultacie: złamane, słabe charaktery wiekuliwych hamletów czy kordianów wahanających się w decydującym momencie życiowym.

Ci, którzy uważają, że "wszystko jest w porządku", nie interesują nas. Mówimy tylko do tych, którzy nie zgadzają się z istniejącym stanem rzeczy, którzy nie godzą się na to, by nadal utożsamiane były z polskością, idee, których realizacja i praktykowanie uczyniły z nas "białych murzynów", będących mierzwą dla preżnych i zdobywczych imperializmów. Korzyści jakie idee te nam przyniosły są znikome w stosunku do strat jakie ponieśliśmy i ponosimy. Dłuższe ich tolerowanie w konsekwencji doprowadzi do biologicznego unicestwienia naszego Narodu.

Potrzeba rewizji dotychczasowych treści składających się na tak zwana polskosc staje się tym bardziej oczywista, że w procesach kształtujących epokę w którą wkraczamy, kryzys dotychczasowych pojęć daje się zauważyć zupełnie wyraźnie. Próby "modernizowania" czy dynamizowania przeżytych idei, prócz całej swojej śmieszności, nie dają żadnych możliwości zapobieżenia złu.

Człowiek współczesny błądzący w labiryncie scieraających się sił, nie widzi możliwości dostosowania się do żadnego z nich. Osobnicy mniej wytrzymali psychicznie zalemują się zwracając oczy ku personalistycznemu hedonizmowi.

Nie widac jednak żadnych wysiłków dążących do skierowania polskiego życia na właściwe tory. Zdradliwy bakcyll małocsci judeo-

powszechnej, usypiający przez tyle wieków dusze i umysły polskie, zabił niemal doszczętnie wszelką chęć poszukiwania. Obrazem tego jest rozpaczliwy marazm naszej emigracji, kompletna aberacja umysłowa jej "góry" drepczącej na miejscu w "zaczarowanym kole odwiecznych prawd".

Cywilizacja współczesna dająca ujście zdobywczym jednostkom w dziedzinie twórczości cywilizacyjnej, doprowadziła do chorobliwego rozrostu techniki, która wyprzedziwszy inne dziedziny życia doprowadzić może do katastrofalnego upadku całej cywilizacji. Stoimy niewątpliwie na zakrecie dziejów.

Ograniczanie religii do "świata duchowego", jest paradoksalne, gdyż czynnik duchowy wyznacza całość naszego postępowania, a wszelkie przeobrażenia w sferze układów materialnych, poprzedzane są zawsze odpowiednimi przeobrażeniami w sferze duchowej (mit indywidualno-imperialny anglosasów wyrosł przecież z ducha protestantyzmu).

Mit indywidualno-imperialny (drugi w dziejach rasy białej) mający za sobą tak wiele pozytywnych osiągnięć, podlega jednak jak każdy twór ludzki, wszelkim dialektycznym zasadom rozwoju. Tak więc osiągnawszy w ubiegłym stuleciu swoje ekstremum, wstrząsany jest drgawkami drugiej wojny światowej, która dowodzi, że mitowi temu nie udało się upowszechnić na całym świecie postulowanego przez siebie ideału człowieka: "zdobywcy". Nie jest w ogóle możliwe do zrealizowania, tak jak nie do pomyslenia jest teatr bez publiczności, czy armia bez żołnierzy. Postulowania "zdobywcy" jako ideału człowieka było zupełnie na miejscu w dobie powszechnie panujących ideałów wegetacyjnych, wyrastających z neojudaizmu. Nie trudno było być zdobywcą, torując sobie drogę mocnymi łokciami wśród niczego, prócz spokoju, nie pragnących amatorów "królestwa bożego na ziemi".

Sytuacja skomplikowała się przez to, że wielu pilnych i uważnych uczeniów zapragnęło wyjść z pod opieki dotychczasowych profesorów i poprostu usamodzielnic się. Indywidualizm "zdobywców" podlegając zresztą dialektycznym prawom rozwoju osiągnął cały szereg skutków niezamierzonych (np. bezrobocie jako rogeniczny rezultat rozwoju industrializmu) o charakterze naturalnym, wobec których jest całkowicie bezsilny. Przyczyna w ogniwie wyjściowym - personalizm - będącym wytyczną dotychczasowych systemów religijnych.

Regulowanie stosunku człowieka do Absolutu, a więc do wartości w życiu człowieka najwyższych - odbywa się ciągle indywidualistycznie skąd płynie fikcyjność hasel demokratycznych głoszących równość. Z jednej strony stoją nieliczni "bracia" zorganizowani w kartelach, trustach i holdingach, dysponujący potęgą płynącą z zakumulowanych kapitałów, marzący o powrocie do dawnych "dobrych czasów" nie mający najmniejszej ochoty ani do dzielenia się w przyszłości władzą z "holyszami", ani do dokonywania reform, czyli ustępstw uszczuplających kasy - z drugiej: miliony "braci w Chrystusie", którym zaleca się pokorę, ubóstwo i cnoty ewangeliczne.

Cnoty te zachwala się dobrotliwie wzywając do przestrzegania zasad ogólnoludzkiego humanitaryzmu. "Bracia w Chrystusie", pełni grozy i respektu rózczą się w opisach nieznanych dotąd w dziejach ludzkości, jakich dokonały dwie tylko "bomby atomowe" rzucone w Japonii. Uniwersalistyczny humanitaryzm zweził już swój zakres do rasy białej, a przyszłość niedaleka pokazać może, iż zwezi się jeszcze bardziej - do właściwego łosyka z którego wypłynął i jego dopływ.

W decydujących momentach Naród i jego wartości, będące wytworem oryginalnego, własnego dorobku kulturalnego, okazują się czynnikiem najwyższym, jedynym źródłem twórczym inspiracji i baza, na której opiera się wszystko co człowiek o twórczych cechach przedsięwzię.

Perspektywa "zakretu dziejow", wobec ktorej stoimy, zmusza nas do powaznego zastanowienia sie czy slusna jest droga, po ktorej kroczymy i czy nie oddalamy sie coraz bardziej od zrodel ku ktorym wreszcie winnismy sie zwrocic. Rozpamietujac slowa Piusa XI wypowiedziane w kazdziejniku 1937 roku do katolikow belgijskich: "jestesmy potomstwem Abrachama i nasieniem Izaaka, jestesmy wszyscy duchowymi semitami". Czas najwyższy odpowiedziec sobie czy pragniemy polski - duchowych semitow, czy polski slawianskiej.

Jerzy Piotrowicz.

"Farni miedu"

Narod a Panstwo.

Narod jest to ciag faliscie po sobie nadazajacych pokolen, przynależnych do pewnej masy biologicznej. Panstwo zas, wiaze sie z pojeciem okreslonego terytorium, zamieszkałego przez pewna ludnosc i wyposazonego w odpowiednia wladze. Gdy pojecie narodu zwiazane jest nierozlacznie z faktem wiekuietego istnienia masy biologicznej, panstwo zwiazane jest z pojeciem wladzy.

Narod jest elementem stalym, panstwo zmiennym. Na pojecie narodu sklada sie ogol wszystkich do niego przynależnych czlonkow, jacy kiedykolwiek po ziemi stapali, wraz z pokoleniem, ktore aktualnie zyje, oraz tymi wszystkimi, ktorzy przyjda po nas.

Tak pojmovany narod, jest Jednia Transcendentalna, Istnoscia Najwyzsza, Absolutem. Sens i cel istnienia jednostki zostaje zeterminowany przez Narod. Istnienie jednostki poza narodem jest nie do pomyslenia.

Typ osobnika "Staatenlos", czy tez indywiduum z "nansenowskim paszportem", jest niczym wiecej jak prawna fikcja, powstala w rezultacie wywołanego okolicznosciami buntu jednostki przeciw calosci tresci swiatopogladowych srodowiska z ktorego wyrosla. Bezpanstwowy "nansenowski" osobnik tylko pozornie stoi poza narodem (wlasciwie poza panstwem). W rzeczywistosci calym zespo-lem glęboko zakorzenionych tresci ideowych (religia, etyka, estetyka, filozofia, polityka, nauka, technika, gospodarstwo), slowem calym swym systemem religijno-kulturalnym i obiektywizacyjno-cywilizacyjnym nalezy do tej grupy społecznej, ktorej ideologii na-tyl przez wyhowanie. Musi byc przeciez ideologii grupy jakiegos narodu, gdyz zaden bezpanstwiec nie spadl na ziemie z Marsa. Gdziekolwiek bowiem wegetujacy i dokadkolwiek rzucony, jest ciagle i az do swojej smierci produktem pewnego okreslonego srodowiska wyznaczajacego jego profil ideowy.

W swietle tych rozwazan, zrozumiala sie staze postac Jezusa, Napoleona, Nietzchego, Marksa czy Lenina, ktorych osobowosci moga byc rozumiane tylko jako soczewki skupiajace wszystkie ekspansywne dazenia i idealy danej masy biologicznej. Dazenia te skupialy sie zawsze w genialnej osobowosci, niby w soczewce projek-tujacej otrzymany obraz (zlozony z podswiadomych dazen) na ekran swiadomosci grupy.

Narod dazy potym do rozszerzenia tych tresci swiatopogladowych, daleko poza ramy wlasnej grupy etnicznej, poslugujac sie przy- tym haslami w rodzaju "dobry europejczyk", "blizni", "czlowiek na miare Europy", "internacjonalista" czy "proletariusz". Za tymi figurami retorycznymi, niby za maska, ukrywaja sie jednak dazenia nacjonalistyczne do opanowania pewnego podloza i narzucenia mu tresci swiatopogladowych wyroslych z wlasnego srodowiska, czyli Fed imperialny.

Dopiero w tym swietle zrozumialym sie dla nas staje problem neojudaizmu, bedacego swiatopogladem na eksport masy biologicznej zydowskiej, napoleonski postulat "zjednoczonej Europy", jako proba realizacji syntezy narodow romanskich przodujacych narodom Europy; z tych samych przeslanek wyrasta internacjonalizm submitu proletariackiego dazacego do opanowania jak najszerszego podloza dla slawianskiej masy biologicznej.

Narod wyznaczony jest przez pochod faliscie nadazajacych pokolen, zmierzajacych ku realizacji wlasnego planu akcji dziejowej, Panstwo natomiast jest zewnetrznym wyrazem tych dazen i takie tylko panstwo przedstawia wartosc najwyzsza, bowiem zrodlo mocy politycznej posiada we wlasnym osrodku dyspozycji, ktorym jest narod. W wypadku przeciwnym mamy do czynienia z pseudo-panstwowymi formami, gdzy ich osrodki dyspozycyjne leza nazewnatrz. Warstwy rządzace i czynniki kierownicze stoja wowczas w sluzbie tego obcego osrodka dyspozycji narzucajac je narodowi sila dysponowanego aparatu.

W swietle tych wywodow zrozumialy jest sam przez sie fakt, iz panstwa takie jak: Hiszpania, Irlandia, Litwa, Kolska, Portugalia czy Wlochy, sa wlasciwie tylko europejskimi koloniami Citta del Vaticano.

Zgodnie z wyznawanymi przez sie idealami, opartymi na dojrzalym i woli minimum egzystencji, wloka sie one leniwie w ogonie cywilizacji, ktorej glowe stanowi przynny dynamizm protestanckich anglosasow.

Wikszosc dotychczasowych form panstwowych stoi na strazie interesow "prominenckiej" warstwy społecznej, ktorej cele nie albo bardzo niewiele maja wspolnego z heroicznym celem narodu w jego marszu ku wielkosci.

Niekiedy zdarza sie jednak, ze cele owej warstwy pokrywaja sie z interesami narodu, co moze miec miejsce wtedy, gdy masy nie posiadaja jeszcze dostatecznego wyrobienia politycznego (np. rzecz polita szlachecka w dobie Jagiellonow do wieku XVI). W panstwie bedacym zlepkiem roznych narodowosci, role panstwowo-tworcza spelnia ten narod, ktory jest najbardziej dynamiczny. Przykladami beda tu: swiatly absolutyzm "nieboszczki" Austrii czy tendencje uniwersalistyczne anglosasow w Stanach Zjednoczonych A.P. jako przodujacego narodu. Cel i sens panstwa tak dlugo i o tyle pokrywa sie z interesami narodu, jak dlugo klasa społeczna sterujaca nawa panstwową, jest rzeczywistym reprezentantem zbiorowej woli narodu. W pozostalych wypadkach panstwo jest niczym innym, jak ekspozytura klasy posiadajacej, wymuszajaca posluch rządy ty społeczeństwa przy pomocy aparatu panstwowego.

Najczesciej tedy panstwo wystepuje na wewnatrz w roli policjanta dopilnowujacego, aby przebieg eksploatacji odbywal sie bez wstrzasow. Panstwo hiszpanskie czy węgierskie naprzyklad, stozy na strazy bezpieczenstwa eksploatujacych narod feodalow i kapitalistow, dzis juz najczesciej nie-hiszpanskiego i nie-węgierskiego pochodzenia.

Jesli cel zycia czlowieka na ziemi upatrujemy w heroicznym tworczości w Narodzie, poprzez Narod i dla Narodu, to wyrazem jego jest postawa heroiczna wyrastajaca ze spontanicznego buntu przeciw otaczajacej nas zewszad malosci, a zarazem wola ukasztalowania otaczajacego nas swiata na modle upragnionej wizji.

Panstwo musi stac sie wyrazicielem i ramieniem walczacego Narodu, kontynuujacego swój marsz ku wielkosci na szlakach Heroicznej Wspolnoty Narodu Polskiego.

Tadeusz Ostowicz.

Jestesmy tu nie od dzis.

Na 600 lat przed zakonczeniem obecnej wojny, bo w polowie XIV wieku, zaistniały historyczne wypadki, ktore zadecydowały o przebiegu naszych dziejow przez nastepne stulecia. Oto za panowania ostatniego z Piastow, Kazimierza Wielkiego, nastepuje zwrot zainteresowan i przesuniecie sie polskiej polityki z zachodu na wschod. Jest ono wynikiem rezygnacji z Pomorza, w pokoju kaliskim (1343) na rzecz zakonu krzyzackiego i utrata slaska ktory dostaje sie niemieckim Luxemburgom, panujacym w owczas na tronie czeskim, w ukkladzie wyszegradzkim (1335). Rekompensata za utrate rdzennie polskich ziem zachodnich bylo zdobycie ruskich Grodow Czerwienskich, ze Lwowem i Haliczem (1340), ktore odtad pochłaniaja prawie cala nasza energie, absorbujac sily Narodu na obrone stale zagrozonych kresow wschodnich.

Zamian za rdzennie polskie, prastare dzielnice, otrzymalismy obszary zamieszkałe przez ludnosc wielce zroznicowana etnicznie. Zespolenie tych nowo zdobytych ziem wymagaloby olbrzymiego nakladu sil materialnych i duchowych. Odtad zapatrzeni w bezkresne stepy Ukrainy, rzadko i tylko dorywczo mogliśmy zwrocic uwage nasza na zachod, w kierunku ziem "czarnych diamentow", czy ku bursztynowym wybrzezom Baltyku.

Dzis, gdy dzieki wspanialemu zwyciestwu Sprzymierzonych nad naszym odwiecznym wrogiem, wracamy znowu, po kilkowiekowej przerwie na ziemie bedaca kolebka naszego Narodu, musimy przekreslic 6 stuleci naszych dziejow. Zmierzaly one bowiem do ugruntowania naszych wplywow na wschodzie, ktore wobec obecnego rozwoju wypadkow nie maja szans realizacji. Odwrot nasz ze Lwowa i Wilna wszystko jedno czym spowodowany, jest rownoczesnie powrotem Bialego Orla do swoich prastarych, nadodrzenskich siedzib.

Caly wysilek skieroac musimy na reslawizacje tych ziem, i starcie germanskiego pokostu, jaki przez wieki zaciemnił prawdziwy charakter tych ziem. Tragizm tych ziem wstrzasnac musi do glebi sumieniami wszystkich Polakow i zwrocic na nie uwage na jaka zasluguja. Znajomosc ich losu jest naszym obowiazkiem. Przemoc germanska, tak bolesnie przez nas odczuwana w ciagu wiekow minela niepowrotnie. Ich wysilki dazace do zatarcia wszelkich sladow dotyczacych wlasciwych wlasnciow i posiadacz tych ziem spotkac sie musza z nasza zdecydowana odpowiedzia.

Calemu niemal swiatu znane sa slymne, przeszlo tysieclecie "chrzty niemieckie", zwlaszcza w kilkudziesiecioletnim okresie Bismarckowskim i dziekiego "Kulturkampfu". Zniemczono wtedy tysiacie nazw topograficznych slawianskich, nadajac im koncowki niemieckie, lub zmieniajac na nowe o brzmieniu germanskim.

Germanizacja wszystkiego co polskie, lub Slawianszczyzne przypominajace trwala bez przerwy i z roznym szopniem nasilenia. Jasnym jest, ze przybrala ona na sile w okresie hitlerowskim. Zdawalo sie, ze zniemczono wszysko, ze sladu po Slawianach nie pozostalo. Pomimo tego jednak nazwy wsi i grodow slawianskich na terenach tzw. Brandenburgii, Saksonii, Meklenburgii, Luzyc, Misni, Slasku, Pomorza i Prusach Wschodnich odzwierciadlaja nam wyzarnie pochodzenie slawianskie.

Nie sposob jest wymienic wszystkich nazw miejscowosci pochodzenia slawianskiego. Dla przykladu mozemy podac tylko kilka jak np. Zwierzyń (Schwerin), Kambork (Hamburg), Brama (Bremen) itd. Doskonaly przykladem jest rowniez miasto Berlin. Na mapie wielkiego Berlina (z przedmiesciami) doszukac sie mozemy prawdziwych rewelacji. Caly polnocny obszar powiatu berlinskigo nosi nazwe Barnim od slawianskiego kaiecia tegoz imienia. Czytamy dalej Slupia (Stolpe), Dobierzycki Las (Deberitz Heide), Niedlica (Nedlitz), Kopanica (Köpenick), tuż kolo Poczdamu czysto slawianska

Nowawies (Nowawes) i Tarnow.

Cos za serce chwytą przy odczytywaniu tej Nowejjsei czy Tarnowa w srodku brutalnych dziesiejszych Niemiec. Oczyma duszy dostrzega sie zreby chat swojskich takich jak na Podkarpaciu, w Lowickim lub na Kurpiach, jakie.....przed 2,500 laty budowali ojcowie nasi w Biskupinie, odkopanym przez Jozefa Kostrzewskiego.

To, co sie wydaje literacka przenosnia, jest prawda historyczna, nie nalezy bowiem zapomnac, ze prawie wszystkie nauki wspomagaja historie, bedac niejako w jej sluzbie.

Nie wyczerpujac zagadnienia i materialow zawartych w wielu studiach podamy jedynie krotki szkic dotyczacy rozmieszczenia szczepow i plemion Slawianszczyzny Zachodniej. Obejmowala ona kilkanascie duzych plemion, mowiacych wspolnym jezykiem o roznych dialektach, niewiele rozniacych sie od jezyka Polan zamieszkalych nad Odra i Warta. Kilka plemion najbardziej wysunietych na polnoc, tworzylo potezne panstwo Obodrytow, panujacych nad Morzem Baltyckim, znanym dawniej jako Morze Slawianskie i na dluzszych okresach obszarach dorzecza Laby (Elby). Panstwo Obodrytow graniczilo na wschodzie z sasiednim panstwem slawianskim Weletow, skladyjacych sie z Redarow, Chyzan, Lutykow, Wilkow, Hawelan i kilku mniejszych, tworzac razem swego rodzaju unie polityczna zwana Zwiazkiem Weletow.

Na poludnie od nich, na terenie dzisiejszej Saksonii i Luzycy, zamieszkiwaly plemiona Milaczan, Libuszan i Sorabo-Luzyczan. Slawianszcza Zachodnia siegala niemal rzeki Renu, o czym swiadcza nazwy miejscowosci. Przypominamy, ze Kisielewski w ksiazce pod tyt. "Ziemia gromadzi prochy" podaje, ze odszukal w Westfalii wioske, ze stara figura, ktora mieszkancy tej wioski nazywaja "Pomagaj Bok", nie zdajac sobie sprawy ze znaczenia tych slow.

Tysiace mieszkancow dzisiejszych Niemiec nie zdaje sobie sprawy, ze ojcowie ich byli Slawianami. Wprawdzie wymordowano ich bardzo duzo, lecz nie moga zniknac z powierzchni cale plemiona, o ktorych wapolczesni mowia, ze byly bardzo liczne.

Jak to jeszcze dalej postaramy sie udowodnic w nastepnych rozdzialach, Slawianie zachodni, choc przygluszeni i germanizowani przez lat kilkaset, nie utoneli ze wszystkim w morzu niemieckim. Zyja oni do dzis, podobnie jak blisko 200.000 niewynarodzonych Luzyczan, a ich milczace trwanie, swiadczacze o dokonanej zbrodni niemieckiej, jest nie tylko przestroga dla innych, lecz powinna wstrzasnac sumieniami uczciwych narodow i spowodowac sprawiedliwe zadoscuczynienie wyrzadzonej krzywdy.

Druga wojna swiatowa zostala zakonczona. Zbiorowym wysiaskoalizowanych sil calego niemal swiata, udalo sie Sprzymierzonym, po piecioletnich, ciezkich zmaganiach, zadac decydujacy cios Rzeszy Niemieckiej. Jest to kleska smiertelnego wroga Slawianszczyzny, po ktorej nie powinna juz nigdy odzye zdebyweza i zaborecza polityka German w Europie. Przyszlosc pokaze, czy projekt ten jest wogole do zrealizowania. Przylaczenie do Polski reszty Pomorza, ziem braniborskich, calego Slazka az po Luzycka Nisse oraz wiekszej czesci skolonizowanych, przez Mazurew, Prus Wschodnich, naklada na kazdego Polaka obowiazek dokladnego zapoznania sie z przeszloscia tych ziem i z rola jaka odegraly one w dziejach Slawianszczyzny.

Przylaczone do nas poza Slaskiem, ziemie braniborskie i Pomorze, zamieszkuja nieobitki wielkiego ongis slawianskiego narodu Slowincow, zwanych przez nas Pomorcami lub Kaszubami. Polnocna granica, oddzielajaca dzierzawy polskie od dzierzaw Slowincow byla Notec. Panstwo Slowincow obejmowalo cale Po-

morze, między Odra a Wisła, granicząc na południu ze sławiańskim narodem Braniborzan, mających stolice pod dzisiejszym Berlinem. Głównymi grodami były: na zachodzie nad Odra położony Szczecin (Sztitino), na wschodzie - u ujścia Wisły położony Gdansk, w centrum, jako stolica - leżał Belgard (Biały Grod), malowniczo położony nad wpadającą między Odra a Wisła do Bałtyku rzeką Persanta. U ujścia tej rzeki do morza leżał wielki port wojenny Kolobrzeg (Kuelbork). Jak wspominają kroniki pomorskie, pierwszy historyczny władca Polski władca Mieszka I (który po przyjęciu chrześcijaństwa przyjął tytuł księcia Mieszka) prowadził przez całe swoje panowanie ciężkie, ale bezskuteczne walki ze Słowianami, pragnąc przyłączyć ich kraj do Polski, aby w ten sposób uzyskać dla młodego państwa dostęp do morza.

Wysiłki jego były bezskuteczne, gdyż Słowianom wspomagały wszystkie zachodnio-sławiańskie narody, a więc: Serbo-Luzycanie, Misnianie, Milczanie, Weletowie, Gochowie, Kabatkowie, Lutyce, Wilcy i Obotryci. Zgrupowani byli oni w tzw. Związku Welecko-Lutyckim, którego polityczną stolicą znajdowała się w Kamborku (Hamburgu), zaś religijna w Arkonie na wyspie Rugii.

Związek Welecko-Lutycki stał twardo na straży religii i kultury sławiańskiej przez trzy z górą stulecia, broniąc się przeciwko nawałi germanizmu, niosącego krzyż i feudalizm, wspomaganego przez Polaków i Czechów, którzy przyłączyli się do dzieła chrystianizacji Europy. Dopiero Bolesławowi Chrobremu udało się oderwać zachodnią część Pomorza i przyłączyć tereny od Kolobrzega po Gdansk do Polski, oraz założyć przejściowo w Kolobrzegu chrześcijańskie biskupstwo.

Pod koniec jego panowania ziemie te ponownie zostały odbite przez Słowian zorganizowanych w Związku Welecko-Lutyckim. Chrześcijaństwo zostało zlikwidowane zaś Bolesław III Krzywousty dokonuje faktycznego podboju Pomorza przeprowadzając jego chrystianizację. Miejsce nawracania powierza niemieckiemu biskupowi Ottonowi z Bambergu. W miejsce zlikwidowanego biskupstwa w Kolobrzegu, zostaje w r. 1140 założone biskupstwo wolinsko-Julinskie, przeniesione w r. 1176 do Kamienia. Wraz z kościołem i klasztorami ściągają na te prastare sławiańskie ziemie pierwsi germanscy biskupi i księżęta, pouczający o nowym bogu, który urodził się w Palestynie. Wraz z nimi ściągają do kraju pierwsi Niemcy kolonizatorzy z Saksonii i Nadrenii. Rezultatem rywalizacji o wpływy na Pomorzu jest początkowo zwycięstwo polskie: król Polski staje się zwierzchnikiem całego Pomorza doodrzańskiego, oraz Pomorza zaodrzańskiego z Rugii. Jako książę pomorski (a nie jako król Polski) zobowiązuje się Krzywousty do hołdu wobec cesarza Henryka V z Pomorza zaodrzańskiego. W XIII stuleciu dochodzi do rozłamu i podziału Pomorza na, zachodnie i wschodnie. W roku 1181, w obozie pod Lubeką uznaje cesarz pomorskiego księcia Bogibłowa I, za księcia Słowian, czyli Pomorzan, przyjmując go do grona książąt Rzeszy. Pomorze wschodnie, ze stolicą Oliwie pod Gdanskim pozostaje także pod panowaniem rodzimnej pomorskiej dynastii Barnimidów, w książę pomorski przyjęty zostaje do grona polskich książąt. Ostatni władca oliwski Nestwin II zapisuje w darze testamentem ziemie swoje królowi Polskiemu Przemysłowi, na wieczyste posiadanie.

Zagrożeni, przez powstanie odradzającej się potęgi polskiej Brandenburczycy, w haniebnym sposobie dokonują mordu na osobie króla Polskiego. W ten sposób Pomorze staje się przejściowo ich lupem. Władysław Lokietek wznawia walkę o Pomorze, kontynuowana potem przez Jagiellonów.

Ostatecznie przypada Polsce Pomorze Wschodnie z Gdanskim Malborkiem w rezultacie zwycięskiej wojny trzynastoletniej, zakończonej drugim pokojem torunskim w roku 1466.

Olbrzymia polac Pomorza zachodniego, ze Szczecinem, Deminem, Zulawa, Kaminem, Julinem i Wolinem, jako glownymi miastami pozostaje pod panowaniem synow Wratyslawa: Kazimierza I i Bogislova I. Po smierci ostatniego niepodleglego ksiecia Slawian Polabskich, z dynastii Obotrycko-Lutyckiej, na ktorym wymiera dynastia rugianska, o prawo do Pomorza zaodrzanckiego i ziemie nadlabskie z Rugia rozpoczyna sie wojna miedzy Meklenburczkami i Pomorzana-
mi, zakonczona zwyciestwem Pomorzana, ktorzy tereny te przylacza-
ja do swojego panstwa w roku 1338.

Ponownie wybucha walka z Brandemburezykami za panowania Bogislova X, zakonczona jego calkowitym zwyciestwem. Niemcy przyznaja mu traktatem pirzyckim w roku 1493, na zawsze prawa do ziem miedzy Odra, a Laba wraz z Rugia, jednakze z ~~XXXXXX~~ obo-
wiazkiem skladania lenna cesarzowi. Prawa te zostaja jeszcze i
dwukrotnie potwierdzone przez cesarza w roku 1529 i 1530.

Jak wiec widzimy niepodlegla panstwo Slowincow istniało przez szereg stuleci. Protestantyzm zaprowadzil na Pomorzu za-
chodnim szczecinski ksiazę Barnim XI, w roku 1534. Dopiero w roku
1637 umiera bezpotomnie ostatni niepodlegly ksiazę Slowinski, z
dynastii panujacej Boguslav XIV. Ziemie slowinskie w rezultacie
wojny trzydziestoletniej zostaja przylaczone do Szwecji w poko-
ju westfalskim w roku 1648. W roku 1720 zostaje czesc Pomorza
zaodrzanckiego sprzedana Prusom, zas druga jego czesc dopiero w
roku 1815.

Pamiec o tych ziemiach istniala w ciagu wiekow, w umyslach
swiatlejszych jednostek rodzila sie chec ich trwalego zespolen-
nia z Polska. Brak szerszego zrozumienia w masach szlacheckich
utrudnial przeprowadzenie szerszych pociagniec. W roku 1773 w
chwili rozbiorow, kancelaria krolewska oglosila przed swiatem, ze
"Polska ma prawo i pretensje do ziem nie tyko zabranych w roku
1772, lecz i zachodnich". Historyczne prawa nasze do Pomorza za-
chodniego nie podlegaja zadnej watpliwosci. Pozostawalo ono
wraz z waspami Rugia, Useda i Wolinem przez 300 lat pod panowa-
niem rodzinnych ksiazat, zwiazanych z polska dynastia Piastow
i Jagiellonow mocnymi wezlami krwi. Pod panowaniem niemieckim
Pomorze zaodrzanckie pozostawalo zaledwie 125 lat.

Nalezy sobie rowniez otworzyc oczy na fakt, iz Niemcy w
ciagu wiekow w dokonywaniu krwawych podbojow posluzily sie
silami slawianskimi. Niemiecki uczony Volz w roku 1930 odczul
nadchodzace nad Niemcy niebezpieczenstwo przepowiadajac, ze jesli
stosunki polsko-niemieckie sie nie poprawia "wówczas nasi wnuko-
wie ujrza Elbe, jako wschodnia granice Niemiec".

W porownaniu z powyzzszymi slowami przepowiednia J. Kisielew-
skiego, ze "wielki okres slawianszczyzny dopiero nadchodzi" na-
biera specjalnego znaczenia.

d.c.n.

Andrzej Bawol

Redaktor odpowiedzialny: Juzwiak Jerzy - Lubeka ul. Marli 86

Dyzury redakcji: wtorki i piatki od godz. 18-tej do 20-tej.
